

вяватъ. Инѣкъ...

Захарина. Инѣкъ?

Мони. То прилича на комплотъ.

Захарина. (жегната) Нѣкакъвъ тънѣкъ намекъ!

Мони. Не, не, азъ само току тѣй... като Настратина: бие момчето преди да счупи стомната.

Захарина. (смутена) И тазъ добра!

Мони. Хайде, нищо, нищо... ами да създаме... че прегладняхъ. А где е моето мило момче?

Захарина. Нахрани се и си легна.

Захарина излиза до кухнята.

IV.

Мони скача, прегръща Лена и я нацелува. — Бива ме за актьоръ.

Лена. (само му се заканя съ прѣстъ и като че иска да му каже, че Захарина може да подслушва.)

Мони. (Разбралъ, отвърща ѝ съ мимика, че знае какво прави и като се вслушва — додава:) Влѣзе въ кухнята (Спуска се и още по страстно я цѣлува)

Лена. Ти си билъ роденъ за актьоръ. Тѣй умѣешъ...

Мони. На ли?

Лена. А имашъ любовъ не за две — за двесте.

Мони. Права си! Ето, азъ обичамъ жената си. Обичамъ я лудо.. А като видяи тебе...